

О ДРЕВНОСТИ БЪЛГАРСКАГО ЯЗЫКА.

Языка е съвременно появление на свѣта съ чловѣка. Врѣмя то уствѣршенствува язицы тѣ и врѣмя то ги ослабѣва, съкрушава и раздѣива.

У В О Д Ъ.

Языкѣ чловѣка отъ първобытно то си състоіание слѣдѣ много вѣкове ся образува кату ся обработи и стани богатѣ, послѣ става удобойзрѣчивѣ да можи да изражява най-заплетены тѣ мыслы, кои то духѣ и въображение чловѣка можи измысли и роди.

Нѣ какѣ то чловѣкѣ е подложенѣ възрасти, коіа го ослабѣва и съкрушава най-сѣтнѣ, тѣж и языкѣ е подложенѣ времени и постѣпено ослабѣиють, достигва въ разложение и въ странны гласопрѣизношенныя, или толкова ся отдалѣчява отъ първѣ тѣж си маткѣ и источникѣ, штого едва можи ся позна чи е нѣкошѣ отъ тамо истекаль. Примѣры и на едно и на друго имаме, за въ Европѣ, стары тѣ писменны язицы и говоримы тѣ днѣсь, кои прѣды нѣколко си вѣка нѣсѣ были такива какѣ то ги чѣтеме въ книги тѣ и слушаеме въ говору. Необоримы же доказательства на нашѣ тѣж рѣчь сѣ: най-стари тѣ имѣ писменны памятници, кату ги разгѣдаме постѣпено и видиме разновидно то имѣ състоіание въ течение то на вѣкове тѣ; а за въ Азиѣ служи намѣ за примѣрѣ самскрытый писменѣ языкѣ съ днѣшны тѣ говоримы тамѣ нарѣчя.

Първобытнѣй языкѣ чловѣка е былѣ простѣ, т. е. несѣставенѣ, и изражявалѣ всѣкѣ вѣштѣ не само кату чи ѣж показва съ прѣстѣ, нѣ іоште и само то ѣ естествено значение, какѣ то си е въ природѣ тѣж, когато е тѣа дада впечатление то първому створителю языка. Нѣ временно то влиание въ многы язицы, а особито въ обработены тѣ прихытено, какѣ то е старогрыцкѣй и латинскѣй, измѣнило е до такѣвъ стѣпень звука (гласопрѣизношеніе то) първобытнаго языка и съставило е такива отстрѣнены нѣкои си рѣчы, што то удобрено то имѣ словопрѣизводство, отъ старѣ тѣж наукѣ, стало е най-безмѣстно, и сравнимо съ обштое сродство языковѣ, по новѣ тѣж сравнительнѣж наукѣ, прѣдставя ся съвсѣмѣ странно!

Нашѣ българскы языкѣ е изключенѣ отъ такова безмѣстно словопрѣизводство, зашто то не е работенѣ отъ учены тѣ по начина на старѣ тѣж